ЛЮТИЙ
1976
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 3 (973)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

— Дав би я тобі, шмаркачу, прикурити, будь ти моїм сином!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПЕРЕБУДУВАЛИСЬ...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А от клуб у вас якийсь непримітний.

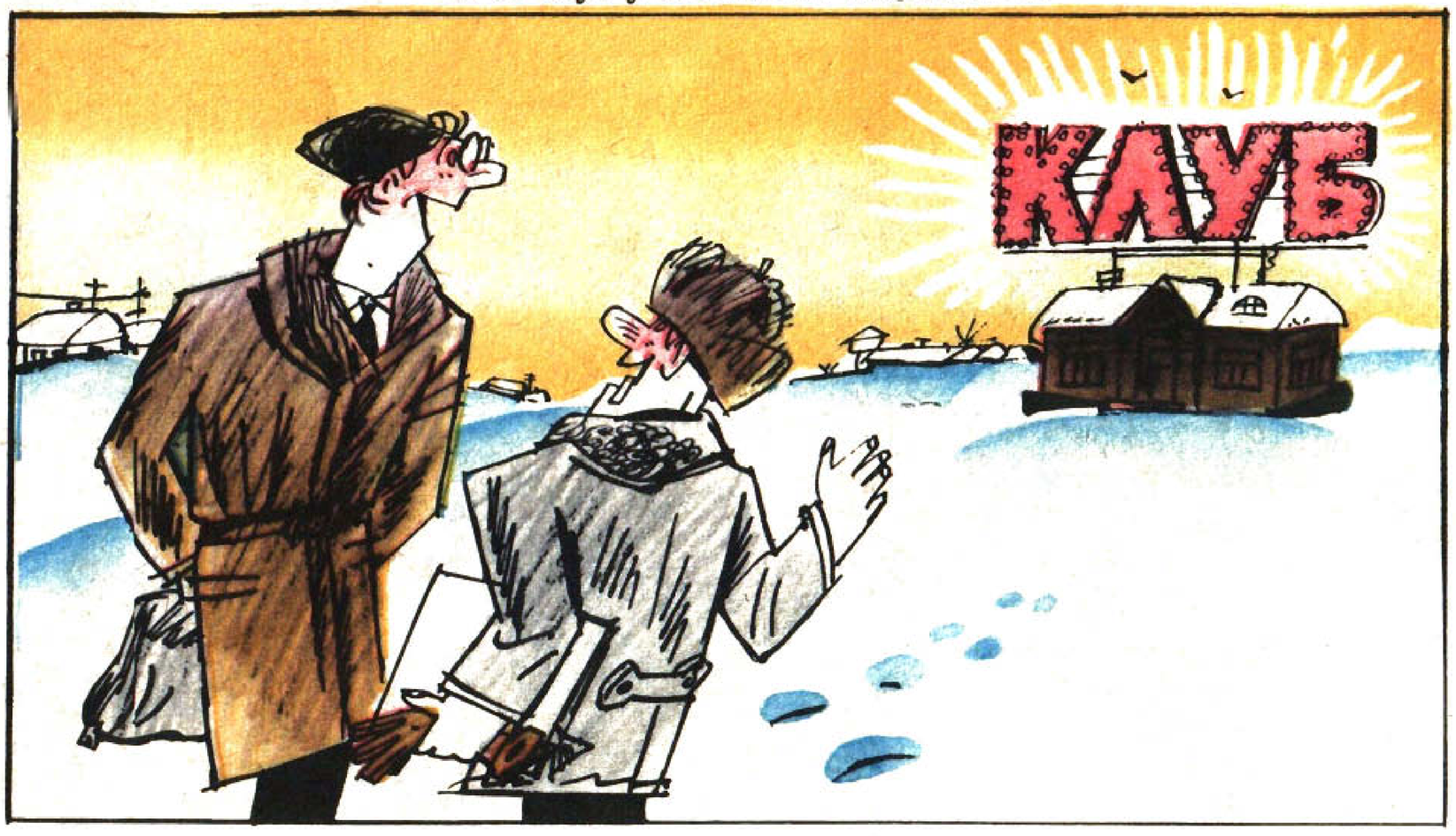

НЕТИПОВИЙ ПРОГУЛ

Хочете — вірте, хочете — ні, а на одному з ворошиловградських підприємств трапився отакий казус. Один робітник напередодні стрічав свого тестя. Другий, навпаки,— проводжав. Третій був на родинах у сусіда. Четвертий — на поминках. П'ятий через нельотну погоду затримався в іншому місті. Шостий... Словом, через найрізноманітніші, дуже й не дуже поважні причини, ніхто з 8610 робітників цього підприємства одного прекрасного ранку на роботу не вийшов. Хочете — вірте...

Ні, ви, звичайно, не повірите. І правильно зробите. Бо, по-перше, ворошиловградці — народ у своїй основній масі працьовитий, дисциплінований, а по-друге... По-друге, якби такий казус і справді, крий боже, трапився, то в усіх відповідних організаціях зчинилася б така веремія, здійнялася б така тривога, що я вам скажу...

Але якщо я вам скажу, що 26 вересня 1975 року один робітник одного ремонтно-будівельного правління № 1 Ворошиловградського міськрембудтресту В. В. Кузьмін на своєму робочому місці не з'явився,— чи схвилює вас такий факт?

Подумаєш, скажете ви, —якийсь поодинокий, нетиповий прогул на фоні загального трудового ентузіазму! І якщо я вам на це відповім, що іншого дня тесляр, уже іншого, 3-го управління цього ж тресту В. Ю. Галямін теж влаштував собі понадплановий відпочинок,— це повідомлення у вас також особливих емоцій, боюсь, не викличе. Як не викликало воно їх ні у керівників управління, ні, тим більше,— тресту на чолі з товаришем Л. В. Коленжуком.

Емоції, як правило, виникають уже тоді, як виявляється, що в одному лише ремонтно-будівельному управлінні, де працює всього 120 робітників, за півроку набралося аж 180 отаких поодиноких, нетипових прогулів і що це відчутно позначилося на виконанні виробничої програми всього управління, а відтак — і тресту. Або, як, скажімо, на тепловозобудівному заводі ім. Жовтневої революції — 750 невиходів на роботу! Чи от на заводі вугільного машинобудування ім. Пархоменка — 240 прогулів і, як один із наслідків,— «затріщали» плани і по реалізації продукції, і по продуктивності праці... «Тріщать» вони частенько і на заводі колінчастих валів ім. 20-річчя Жовтня, і у виробничому об'єднанні «Ворошиловградсільбудіндустрія», де поодинокі і, певна річ, нетипові прогули — не таке уже й рідкісне явище.

Сказати, що з цим явищем у Ворошиловграді не борються, було б щонайменше зухвальством. Інша річ, що і форми, і методи цієї боротьби у кожної організації — різні. У домобудівному комбінаті, наприклад, мені пояснили, що прогульники у них «дають процент» лише в першому та другому кварталах, а вже в третьому і четвертому — «не дають». Бо, як уточнив директор комбінату М. О. Мельман, на початку року до них приходять випускники фабрично-заводських училищ. Потім, ті, хто не хоче працювати, відсіваються, а ті, хто хоче працювати, залишаються.

От і вся премудрість. У деяких організаціях боротьба за трудову дисципліну набуває дещо іншого характеру. Інформують, скажімо, з міліції у відділ кадрів: так і так, знову ваш боєць-молодець шелесту наробив, довелось його день

Телеграфне Агентство Перця

ДО ШТАБ-КВАРТИРИ ТАП

Прошу Телеграфне Агентство Перця висловити подяку дирекції Червоногвардійського відділу робітничого постачання комбінату «Макіїввугілля» за безкорисливу допомогу школярам. Придбавши «Щавель консервований» виробництва цього ВРП, я добула з нього стільки залізяччя, що його цілком вистачило усім дітлахам нашого мікрорайону, щоб виконати квартальний план здачі металобрухту.

П. І. МАРЧУК
(м. Ровно, вул. Московська, 65/67)

НУЛЬ УВАГИ

ЛЬВІВСЬКА область. Нуль уваги звертають на негоду — заметіль, дощ, вітер — механізатори колгоспу «Радянський прикордонник» Турківського району. За будь-якої погоди вони спокійно ремонтують техніку просто неба. Секрет їхньої витривалості простий: на будівництво ремонтних майстерень керівництво колгоспу вже багато років звертає нуль уваги.

ТЕХНІКА ПОВЕРТАЄТЬСЯ ДОДОМУ

Як передає наш кор. із Ровенщини, Бистрицьке відділення «Сільгосптехніка» закупило для свого господарства кілька пар добрих волів, щоб працівники відділення могли нарешті забрати з Івано-Франківського дослідно - експериментального заводу дві автомашини ГАЗ-51, бо вони, після тривалого капітально-відновлювального ремонту на цьому заводі, своїм ходом повернутися додому не можуть.

ВІД ПОШУКОВОЇ СЛУЖБИ ТАП

Пошукова служба ТАП звертається до мешканців усіх населених пунктів, розташованих на трасі Полтава — Одеса, з проханням повідомити, чи не бачив хтось вантажної автомашини 36—29 ПОМ. Вона, як запевняють керівники Полтавської станції централізованих вантажоперевезень, іще 1 грудня минулого року вийшла з Полтави, маючи на борту електродвигуни для одеського заводу «Холодмаш».

Оскільки одесити за терміновість доставки заплатили станції чималі гроші, а замість двигунів одержали поки що лише догани за зрив плану, вони обіцяють тим, хто виявить зниклу машину й таким чином посприяє відновленню репутації заводу, організувати безплатну екскурсію по своєму чудовому місту.

Ярослав КОРОЛЕВИЧ

ПОВЗУЧИЙ ДРУГ

БАЙКА

Гадюка на ніч в стайню заповзла
І примостилася під боком у Осла.
— Пробач, потурбувала, любий друже,
Але надворі ніч, і я замерзла дуже.
Мене ж, на жаль, своя не гріє кров,
Пусти погрітися, будь ласка, не відмов.
Я за добро твоє віддячу, далебі,
Довіку другом буду я тобі...
Осел же нудьгував на самоті.
Він другові зрадів: — Зарадимо біді.
Нехай собі надворі вітер свище —
Не пропадем! Тулись до мене ближче...
Поснули... Серед ночі ненароком
Осел спросоння придавив Гадюці хвіст,
І друг повзучий показав свій хист —
Ослові дружба вийшла боком!..

Ну, а Гадюка далі поповзла
Шукати іншого Осла.

НАДІЙНА ПОЗИЦІЯ

БАЙКА

Угледівши на задніх лапках Жучку,
Що ладилась лизнуть Хазяїнові ручку,
Барбос звернувся до Сірка старого:
— Не осягну я розумом своїм,
Чого й для чого
Вона завжди на задніх перед ним?
Невже ж не розуміє шолудива,
Що нам на двох стояти не властиво?
Це ж осудовисько, ганьба для всіх собак,
Що день при дні вона вистоює отак!
— Ет, — розсміявсь Сірко, — дурна ти голова:
То Жучка на життя відстоює права.

ГУРТОМ

Гуртом шакали якось Лева з'їли.
А кажуть, що нема в шакалів сили.

ПРО ВСЯК ВИПАДОК

Боявся мух ганяти, бо хтозна —
Усяке може трапитись в житті:
Ану, як з мухи зробить хто слона,
То що тоді?

СЛУШНА ПОРАДА

Щоб прислухались до тебе,
Небагато, власне, й треба:
Спробуй раз замовкнуть вчасно —
От і вся наука! Ясно?

Дали перцю!

У закусочній с. Ясна Поляна (Червоноармійський район Житомирської області) завжди було весело. Тут не лише сміх лунав, а й від пісень аж шибки деренчали. Такий веселий настрій у відвідувачів створювала буфетниця Галина Федорівна Коцюба, бо в погоні за планом навіть до бокала пива неодмінно ще й вина склянку додавала. А не візьмеш вина — пива теж не скуштуєш. Про це йшлося у фейлетоні «Під тараню...» («Перець» № 19 за 1975 рік).

Заступник голови правління Житомирської облспоживспілки т. Дем'янюк повідомив редакцію, що за порушення правил торгівлі Коцюбу Г. Ф. від обов'язків буфетниці звільнено.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Без слів.

у себе протримати,— а звідти бадьоро відповідають:

— Запізнилися ви зі своєю інформацією. Він у нас уже не працює!

І справді: два дні, виявляється, як звільнився за власним бажанням. Заднім числом, правда, звільнився, але це вже не головне. Головне, що на добре ім'я підприємства такий-сякий тіні не кинув.

Дехто, як, наприклад, керівники першого, другого й п'ятого рембудуправлінь тресту «Ворошиловградміськбуд», взагалі не вважає за потрібне на міліцейські сигнали відповідати. І хоч, як запевняють керуючий трестом В. М. Козинцев та секретар парткому І. Я. Когут, порушникам трудової дисципліни живеться тут ох, як не солодко, але кількість їх, тим часом, чомусь не поменшала, а, навпаки,— проти минулого року підскочила на вісім чоловік.

— Далеко куцому до зайця,—іронічно посміхнулися, почувши про це, в будівельно-монтажному управлінні тресту «Укррадгоспрембуд».— От у нас гуляють хлопці — то вже гуляють! За півроку нагуляли 246 днів. Це, як на кожного робітника розкласти, то припадає по два прогули на брата.

— Ну, і як же ви боретесь із цим злом?

— Та з усіх сил! Протягом останніх десяти місяців повністю оновили штат. Прийняли — 150, звільнили — 140.

— Ого! Чи не забагато?

— Пхе! А ми беремо приклад із нашого тресту. За п'ять літ у нас встигли поміняти сімох начальників та одинадцятьох головних інженерів!

— І що, дає ефект такий стиль?

— Аякже! Дуже розвиває пам'ять на нові прізвища, імена та по батькові!

— А, так би мовити, у плані виконання виробничого плану?

— Виконуємо! Не менш як на сімдесят відсотків щороку!..

Словом, не знайдете ви у Ворошиловграді такої організації, де б із прогульництвом не боролися. У кожній — своїми улюбленими формами й методами. Одне тільки лихо: незважаючи і на форми, і на методи, любителів відпочити у робочий час щось не дуже меншає. Ні, до такого казусу, щоб усі 8610 робітників одного підприємства та водночас на роботу не вийшли,— до цього тут іще, слава богу, не дожилися. Але якщо скласти загальну кількість прогулів на всіх підприємствах та будовах міста — то воно тоді якраз отака цифра за півроку й набігає... А за цією цифрою стоять десятки квартир недобудованих, кілометри вулиць недоасфальтованих, сотні назв найнеобхідніших людям товарів недоданих...

А от в будівельно-монтажному управлінні тресту «Укрпобутпромбудмонтаж» мені чесно признались:

— Ми із прогульництвом боротьби не ведемо!

— Як це, не ведете? — розгубився я.

— А так! Ми ведемо боротьбу не із прогульництвом взагалі, а з кожним поодиноким прогулом зокрема. Він у нас, розумієте, перетворюється на сенсацію, надзвичайну подію. І вже як візьмемо ми всі разом порушника трудової дисципліни за барки — то він у нас і проситься, і молиться, і урочисті обіцянки дає... Дивись — і виправляється, більш не порушує.

І таким чином знизили тут кількість прогулів за останні п'ять років більш як учетверо.

То, може, давайте й справді, шановні товариші адміністратори, партійні, комсомольські й громадські активісти, нарешті припинимо боротьбу із прогульництвом взагалі і розгорнемо енергійну, непримиренну боротьбу з кожним поодиноким і нетиповим прогулом зокрема? Їй-право, буде більше ефекту!

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

м. Ворошиловград.

ЗАБУВ

Мікрогумореска

Батько виклав із сумки помідори й огірки. Шестирічний Петрик і каже:

— А ти, тату, щось забув із сумки витягти.

Розгублений батько показав порожню сумку.

— А казали дяді, — розчаровано мовив Петрик, — що сьогодні на зборах тобі дали перцю...

М. ЛУЦЕНКО.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

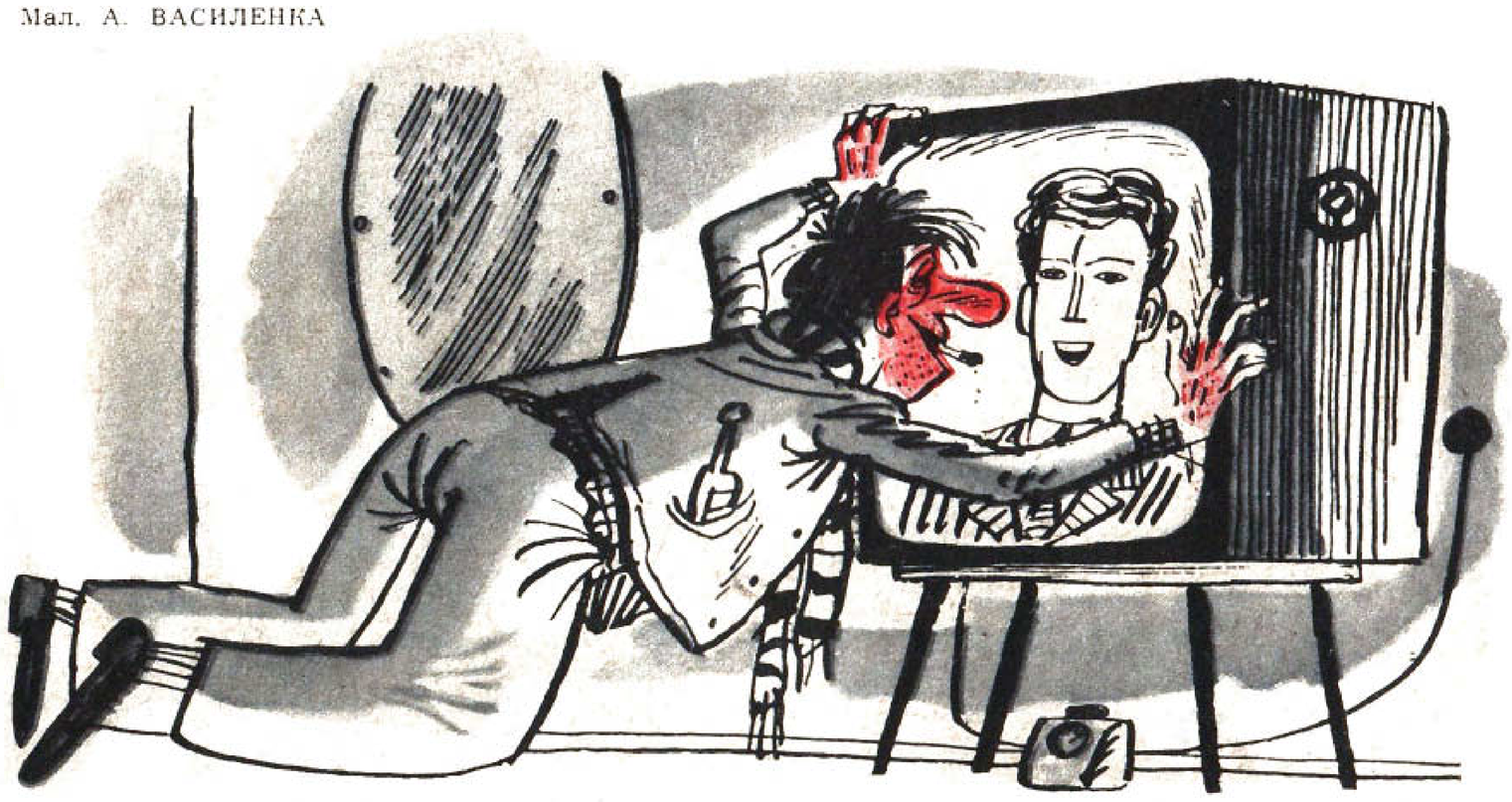

— Хе! Як поглянути в дзеркало, так я ще хлопець ого-го! А дружина каже, що в мене од горілки мармиза розпухла...

У КІОСКУ МЕТАЛЕВИХ ВИРОБІВ

УСМІШКА

Недільний день. У кіоск металевих виробів заходить покупець і чемно:

— З неділею вас!

— Спасибі.

— Торгуємо?

— Торгуємо. Що бажаєте купити?

— Скажіть, будь ласка, у вас, часом, магнітних замків нема?

— Ні, нема.

— То, може, є секретні?

— Секретних теж нема.

— Ну, гаразд, давайте звичайний замок!..

— Вибачте, будь, ласка, але й звичайних замків у нас нема.

— То що, виходить — ніяких замків у вас нема?

— Чого нема, того нема.

— А цвяхи є?

— Теж нема.

— А плоскогубці?

— Нема.

— А молотки?

— Нема.

— А напильники?

— Теж нема. У цей кіоск вже півроку ніяких металевих виробів взагалі не завозять. Торгувати нічим!

— А чому ж тоді кіоск відкритий?

— А тому, що замків нема!..

Борис СЛЮСАР.

ЧИМ пахнуть левкої?

«Привіт, друже!

Усе ще, мабуть, животієш на саму зарплату? А я от живу, як у бога за пазухою. Не хвалюся, а так, ставлю до відома як друг: був оце місяць на курорті, на водах, і п'ять тисяч за тими водами пустив. А в кишені моїй після цього майже не поменшало.

Звідки, спитаєш, у мене така грошва? А я її лопатою загрібаю. В Козельці вона на кожному кроці, не лінуйся тільки нагинатися.

Ти, до речі, квіти любиш? Знаєш, як пахнуть левкої? Я їх обожнюю. Уявляєш, кілограм насіння цієї квіточки коштує щось із вісімсот карбованців! Тільки — т-с-с-с! Нікому про це ні слова. Зараз поясню, чому.

У Козельці з діда-прадіда квіти вирощували. Для продажу і на насіння. Земля тут для цього дуже підходяща. Так от, вирощували, а потім продавали чарочками або манюсінькими пакетиками.

Від такої кустарщини мене, прямо скажу, аж нудило. Я завжди був противником роздрібної торгівлі, коли безсовісно спустошуються кишені рядових громадян. Торгувати — так оптом. І справу мати не з тітоньками, а з солідними грошовитими організаціями, для яких тисяча-друга карбованців — мізерія!

Проте цей мій девіз ще треба було втілити в життя. Першу стадію пройшов легко. У громадянина Пальчика купив 11 кілограмів насіння левкоя, заплатив по двісті карбованців. У Ященка, Шаповалової — ще 59 кілограмів. Я задоволений, і вони на сьомому небі: не треба штовхатися по базарах.

Ти, звичайно, розумієш, що поткнися я з такою кількістю насіння в столицю або солідний культурний чи промисловий центр — одразу б показали мені, де раки зимують. Це по-перше. А по-друге, ніяка фірма не погодилася б купувати у приватника. Зовсім інша справа, якби я приїхав як представник споживчої кооперації. Але представником за «спасибі» тебе ніхто не зробить, бо те «спасибі» на хліб не намажеш.

Одне слово, узяв я якусь дещицю і пішов по наших кооперативних організаціях. Їх у нас вистачає. Окрім райспоживспілки, є ще Остерська заготзбутбаза, роздрібно-торговельне підприємство, Козелецька заготконтора, міськкооптворг. І в кожній з цих установ є директор і головбух, а в них печатки і до зарізу потрібні мені папери. Іду й думаю, що треба якомога обережніше натякати на винагороду. В разі невдачі тільки в шию витурять. А якщо відразу гроші на бочку покласти — можна натрапити на якогось кришталево чесного і загриміти. Твердої віри в успіх не було. Жевріла тільки надія, що хоч в якійсь установі та вислухають.

Пощастило, можна сказати, з першого кроку. Директор Остерської заготзбутбази Ж. С. Жук, вислухавши мої обережні прожекти, без усяких дипломатичних викрутасів сказав:

— Зробити можна, але що я з цього матиму?

Ну я й виклав певну суму.

— Не забудьте про мого старшого бухгалтера Кобку,— додав він.— Валентина Петрівна — моя права рука.

Довелося бігти додому, щоб покласти й на правицю. По дорозі я ще заглянув до директора роздрібно-торговельного підприємства Ткаченка, директора міськкооптторгу Мартиненка, директора заготконтори Пузирника, і кожен з них гаряче схвалив мій намір розширити масштаби торгівлі насінням квітів, обіцяв усіляку підтримку, отож кожному довелося залишити дещо на згадку.

Мушу тобі сказати, що мої субсидії вони відробляли сумлінно. Завіряли фіктивні акти апробації насіння, писали листи різним організаціям, укладали з ними угоди. Мені залишалося тільки прихопити командировочні посвідчення, чисті бланки закупівельних квитанцій, чекові книжки для розрахунків із залізницею і їхати до оптового покупця. Гроші за мій товар теж спочатку переказували місцевій кооперації, а вона вже переказувала їх на мій рахунок в ощадній касі або на рахунок моїх далеких і близьких родичів.

Як бачиш, технологія загрібання грошей лопатою досить проста. Треба її тільки добре розробити.

Я знаю, математика в тебе кульгала з першого і до останнього, шостого класу. Але з тобою тирма найпростішими арифметичними діями ти, сподіваюся, сяк-так обізнаний і зможеш розв'язати таку задачку. За кілограм насіння я платив, як ти вже знаєш, по двісті карбованців, а одержував — по п'ятсот — шістсот. Це — за левкої. За інші сорти — трохи менше. Яку мав виручку?

Якщо зможеш підрахувати — сміливо їдь до мене в Козелець. Глибших знань з математики не потрібно, навіть без алгебри обходимося. Тільки поспішай, бо охочих багато. В поті чола трудяться на заготівельній ниві мої земляки Білуга, Одинець, Харлим, подружжя Задорожніх. Тонн десять насіння вони уже на своєму рахунку мають. Ось-ось, відчуваю, почнеться конкуренція.

А за наслідки не турбуйся. Поки що усіх нас бог милує.

З привітом і найкращими побажаннями.

твій друг Боря».

Лист жителя м. Козельця Б. М. Зубка роздобув і до друку підготував

В. БОНДАРЕНКО.

Чернігівська область.

ПРИМІТКА. Як показала перевірка, друг Боря написав своєму невідомому другові чистісіньку правду. За винятком останньої фрази, в якій гарантував своєму протеже безхмарне майбутнє. Незабаром Борі та й усій квіткарській компанії доведеться переконатися, що левкої можуть пахнути не тільки великими грошима, а й великими неприємностями.

Перчанський коментар

ХТО ПРО ЩО ДУМАЄ?

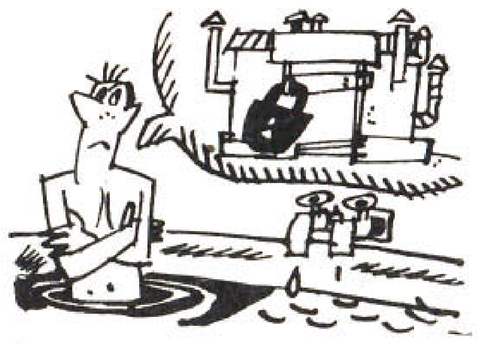

Лист цей надійшов з Лохвиці. В ньому стояло питання руба:

— Що думає наш «диригент», коли сидить у ванні?

У редакції нема лабораторії із спеціальною ванною, куди можна було б посадити ту чи іншу людину і встановити, що вона думає. Та й у листі йдеться конкретно лише про те, що у Лохвиці тривалий час не працює лазня. І зовсім не сказано, хто тією лазнею «диригує».

Керівники Лохвиці могли б обуритися. Мовляв, у загальній оптимістичній трудовій симфонії міста ота злополучна лазня, як писк комара в симфонічному оркестрі. То чи варто «перчити» за отакі дрібниці?

Що ж, давайте поміркуємо. Варто чи не варто.

Спочатку наведемо ще декілька таких дрібниць. У селі Фарбованому Яготинського району на Київщині вже з півроку зачинена лазня. Нема води. У селі Липове Талалаївського району на Чернігівщині надовго зачинили автолавку: нема продавця. Тепер люди чимчикують по хліб за кілометри. Кілька тижнів не працював магазин в селі Нова Дуброва Малинського району на Житомирщині. Не було продавця. У магазин села Грозине Коростенського району кілька тижнів не завозили хліба. Поламалася машина. Нерегулярно забезпечують хлібом магазини сіл Людвинівка, Магдин, Бирківське Овруцького району. Винних нема. У тому ж селі Бирківському клуб на курячих ніжках і на замку. Винних нема. У селі Болярка Коростенського району три роки не можуть відчинити клубу, бо нема кому поставити грубу. В селі Розтяжин того ж району довгенько не можуть відчинити клубу, бо нікому пофарбувати кінобудку. У приміщенні Міністерства лісової і деревообробної промисловості УРСР понад півроку не працював буфет. Не було буфетниці. У селі Володимирівці Білгород-Дністровського району на Одещині магазин тривалий час зачинений. Колгосп і районне споживче товариство не можуть дійти згоди, хто має поставити двері...

Дрібниці? Справді дрібниці. Бо ж хіба важко зробити двері, пофарбувати кінобудку, поставити грубу, відремонтувати машину чи знайти продавця?

А виявляється, що таки важко. Правда, тільки там, де місцеві керівники байдужими очима дивляться на ці прикрі дрібниці, звикли до них, махнули на них рукою.

Статистика свідчить, що найбільше терплять від отаких дрібниць мешканці невеличких населених пунктів, так званих «неперспективних» сіл.

Дехто може обуритися. Яке ви, мовляв, маєте право називати нас байдужими? Ми працюємо в поті чола. Ну, є у нас недоробки. Ну, десь у нас щось недотягнуто. Але порівняно з тим, що зроблено, це — дрібниці.

Честь і хвала за те, що зроблено, за те, що робиться і за те, що робитиметься у перспективі. Але в отих неперспективних маленьких селах живуть такі ж самі, як і всюди, люди. І ще не один рік там житимуть. Зрозуміло ж, не все робиться зразу. Тож мова не про те, щоб у тих малих селах будувати палаци культури чи побутові комплекси. Мова про те, щоб там створити елементарні культурно-побутові умови.

Хлібороба, пенсіонера чи ветерана праці з Нової Дуброви, бачите, не дуже радує, що в Лісній Колоні прекрасний магазин. Бо йому до того магазину треба добиратися півдня. І пояснень голови Малинського районного споживчого товариства А. М. Струтинського, що, мовляв, у нас важко з кадрами, він зрозуміти не може ніяк. Він каже: «Мене не цікавить, як у вас з кадрами. Ви на те й голова, щоб про них думати. Мене цікавить, щоб у селі працював магазин, а в ньому було все необхідне».

Те саме можуть сказати і голові Талалаївського районного споживчого товариства В. В. Овчаренку, і голові Овруцької райспоживспілки М. Ф. Барановському.

І правильно скажуть.

Щодо груби у болярському клубі, то голові колгоспу «Зоря комунізму» Д. Я. Примаку таки можна поспівчувати. Змурувати грубку — справа нелегка і таки дуже складна. Особливо тепер, у космічний вік. Те ж саме з отією непофарбованою кінобудкою у колгоспі «Жовтень». І з отими клятими дверима в селі Володимирівці...

Тепер повернемося до листа з Лохвиці. Що думає «диригент», коли сидить у ванні?

Відповісти на таке запитання справді важко. Простіше було б сказати, що він мусив би думати. Незалежно від того, де він сидить і чим «диригує».

На нашу скромну думку, кожен «диригент» мусив би думати про те, щоб вдало підібрати хороших «музикантів» для кожного інструменту, правильно їх розставити і слідкувати, щоб ті музиканти правильно вели свою партію, а не дрімали.

Тоді не буде проблем виїденого яйця. Тоді буде повна гармонія.

Є. ДУДАР.

Дали перцю!

Начальник Зборівського лінійно-технічного цеху зв'язку т. Лис втратив діловий зв'язок із своїми робітниками: на об'єкти, де вони працювали, навідувався рідко. А коли й навідувався, то лише, щоб покричати та нагадати, що він над ними старший. Таке недбале ставлення начальника до службових обов'язків дало й свої гіркі плоди — розлад трудової дисципліни, випадки невиконання планових завдань. Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакцію начальник Тернопільського обласного виробничо-технічного управління зв'язку т. Стеценко, факти підтвердилися. За серйозні недоліки в роботі т. Лиса з посади начальника лінійно-технічного цеху звільнено.

Лист до матері

Добрий день, рідненька мамо!
Ми живемо всі так само,
Хоч не пишемо до Вас,
Але ж згадуєм щораз.
Як до Вас ми приїжджали,
Їли, пили, спочивали.
Ви ж нічого кожен раз
Не шкодуєте для нас.
Вчора стрів я на базарі
Односельців. То казали,
Що хвороби Вас обсіли,
Що не маєте вже сили.
То вже якось там кріпіться,
Щоб могли нам ще згодиться.
Не поїдемо на море,
Бо з грошима у нас горе:
Нові меблі ми купили,
Тож всі гроші і вгатили,
Так чекайте ж літом нас!
Із поклоном — син Панас.

Л. ЗАДОРОЖНА.
м. Вінниця.

Мал. А. Крутоярця

Не дочекався.

ВЕНТРОЛОГІЯ ЗА ПОЛТИННИК

Приїзд концертної бригади на село — подія. І це зайвий раз свідчить про те, що, при всій повазі до телебачення, живе слово, живе спілкування артиста з глядачем завжди користуватиметься успіхом. Звичайно, якщо те «слово й спілкування» будуть на високому художньо-мистецькому та ідейному рівні. Бо ж гірко стає, коли заїжджі гастролери привозять низькопробну халтуру. Та ще гірше, коли ту халтуру показують юним глядачам. Одна з таких бригад гастролювала недавно по Черкаській області...

Почалося, кажуть, усе з того, що до Ірклііївської середньої школи, що у Чорнобаївському районі, прийшла імпозантна дама в сивому парику й відрекомендувалася:

— Алла Стефановська. Адміністратор обласної філармонії. Так от, товариші,— припалила дама сигаретку,— ви не заперечуєте, щоб ваші школярі підвищили свій естетично-мистецький рівень, щоб побачили вони досягнення вітчизняної естради й цирку?

У школі, звичайно, працювали не ретрогради й не вороги естради та цирку. Тож незабаром діти юрмилися біля яскравої афіші, і — старшокласники про себе, а меншенькі вголос, по складах — читали:

«ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСНА ФІЛАРМОНІЯ.
ЕСТРАДА І ЦИРК».

Далі в афіші перелічувались жанри, які будуть представлені в концерті: «клоунада», «вікторини», «фокуси», «вентрологія»...

Ось це останнє слово найдужче й заінтригувало дітей. У всякому разі, саме ним вони оперували, коли просили у матерів п'ятдесят копійок на квиток.

Наступного дня сільський Будинок культури шумів-вирував. До школярів, які принесли свої полтиники організовано, приєдналися ще «неорганізовані» глядачі: зокрема, прийшло кілька бабусь із онуками-дошкільнятами, яких, очевидно, теж зацікавила ота «вентрологія» на афішах.

Концерт почався.

Жвава тітонька у штанях, з мікрофоном у руці і транзистором-підсилювачем під пахвою, життєрадісно привітала школярів. Діти не досить дружно відреагували на те вітання, бо голос Ірини Павлівни Цодикової-Тамариної * прозвучав якось нерозбірливо: чи мікрофон був зіпсований, чи батарейки в підсилювачі сіли.

Потім вийшов клоун Аркаша (він же Аркадій Власов), котрий наочно підтвердив слова адміністратора Стефановської про досягнення в галузі циркового мистецтва. Тільки досягнення не сьогоднішні, а ті, які репрезентували балаганні клоуни на ярмарках десь так років 50—60 тому. Правда, А. К. Власов дещо «модернізував» вступ до свого номера.

— Зараз я виконаю чавуноливарний, залізобетонний концертний концерт! — патетично виголосив він, розраховуючи, мабуть, на гомеричний регіт.

Але зал мовчав, і Аркаша, форсуючи загрозливу паузу, дістав із кишені мініатюрну гармошку. Сяк-так щось прорипів на ній. У цей час з'явилася Цодикова-Тамарина й застерегла, що тут, мовляв, грати не можна. Клоун по-змовницькому підморгнув глядачам, ступив два кроки вбік і зі словами: «Там грати не можна, а тут можна»,— знову зарипів...

Не сміявся зал і після третьої потуги Аркаші розвеселити глядача («Там не можна, тут не можна, а посередині — можна!»).

Хай вибачать шановні читачі, що я так детально зупинився на клоуні Власові. Справа в тім, що він і Цодикова-Тамарина зайняли в тому концерті найбільше часу. Пізніше Аркаша незграбно жонглював стільцем, довго крутився на сцені, надягаючи піджак — то навиворіт, то не потрапляв у рукави і т. д. Одне слово, «тягнув час», як у таких випадках кажуть.

Енергійно «тягнула час» і всюдисуща Цодикова-Тамарина: і примітивненькі фокуси показувала, і загадки загадувала. Мало того, на сцену було викликано дві групи школярів, яких ведуча розділила на «Спартак» і «Динамо» й змусила спершу намотувати на патичок стрічку (хто швидше?), а потім пролазити в кільця. Тобто робилося те, що входить у компетенцію масовиків-витівників на дитячих майданчиках чи в піонерських таборах. А це ж була концертна програма, платна концертна програма!

...І діти тихенько полишали зал. Ішли і йшли собі, махнувши рукою на даремно витрачений полтиник.

Потік той на деякий час припинило сатиричне видовище «Сміхолікування» — цікаво задуманий номер із ляльками-куплетистами. Але ні дотепна пісенька про Квака, ні веселі трюки ляльки-ілюзіоніста не врятували, як кажуть у таких випадках, становища.

І нарешті було оголошено номер, притриманий «на закуску». До цього Цодикова-Тамарина залучила поріділі ряди юних глядачів, котрі під її диригування проскандували віршик, авторство якого, згідно із затвердженою в філармонії програмою, належить Я. Гімбергу:

Маша, Маша-великан,
Приходи скорее к нам!

— Оце, мабуть, вона і є, вентрологія! — здогадався якийсь школярик, бліднучи.

— Господи, спаси й помилуй! — нищечком перехрестилася «неорганізована» бабуся, притискаючи до себе онучку.

Та що там бабуся й школярик! Навіть авторові цих рядків, шановні читачі, стало не по собі, коли уздрів височезну потвору з приставленою бутафорською головою, запнуту хусткою і вдягнуту в зіжмаканий, та ще й не першої свіжості, сарафан (потім А. Стефановська скаже: «У нас по два концерти на день, коли його, той сарафан, прати й гладити?»). «Маша», похитуючись, пройшлася під музику по сцені. Спустилася в зал. Передні ряди дітлахів попригиналися. Вхопила за руку одного хлопчика. Той заверещав... Нарешті таки знайшовся сміливець, який не злякався. Двометрова потвора (артист С. Кожухов) походила під записану на плівку музику довкола школяра, і на тому вся «вентрологія» закінчилася. Хоча ні, номер називався чомусь «Російський сувенір», а вентрологія, як виявилося, зовсім інше. Це — черевомовлення, що його раніше не дуже професійно демонструвала все та ж Цодикова-Тамарина.

Та тільки в багатьох селах Черкащини згаданий концерт і досі чомусь називають «вентрологією». Не називають лише імен тих, хто дозволив оту допотопну халтуру — «вентрологію» показувати юним глядачам. А, мабуть, варто назвати. Хоч би керівників Черкаської обласної філармонії — директора Б. О. Верлінського й художнього керівника Ю. В. Григор'єва-Смолянського, які «благословляли» бригаду на гастрольну подорож. Та й заступника завідуючого обласним відділом народної освіти П. Л. Батрака не завадило б назвати: це він, не поцікавившись змістом програми, видав халтурникам папір-звертання до завідуючих райміськвно Черкащини, аби ті надавали «допомогу в організації концертів, згідно маршрутного листа...».

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

* У афіші ця артистка називається то «Ірина Тамарина», то «Ірина Цодикова». Для зручності я й поєднав обидва прізвища, бо яке з них справжнє, а яке псевдонім — так і не дізнався **(Ів. Нем.)**.

Дали перцю!

Жителі села Озерне Козелецького району на Чернігівщині рідко коли могли потрапити в свою крамницю. Прийде людина аж з кінця села до центру, поцілує замок та ні з чим і додому повернеться. Завідуюча магазином Дмитренко П. Н. відкривала ту крамницю, коли їй самій було зручно та вигідно, а хто зауваження зробить, то ще й накричить та вилає.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Голова правління Козелецького районного споживчого товариства тов. Свириденко повідомив, що за порушення розпорядку роботи магазину Дмитренко П. Н. з посади завідуючої увільнена.

Малюнок О. МОНАСТИРСЬКОГО

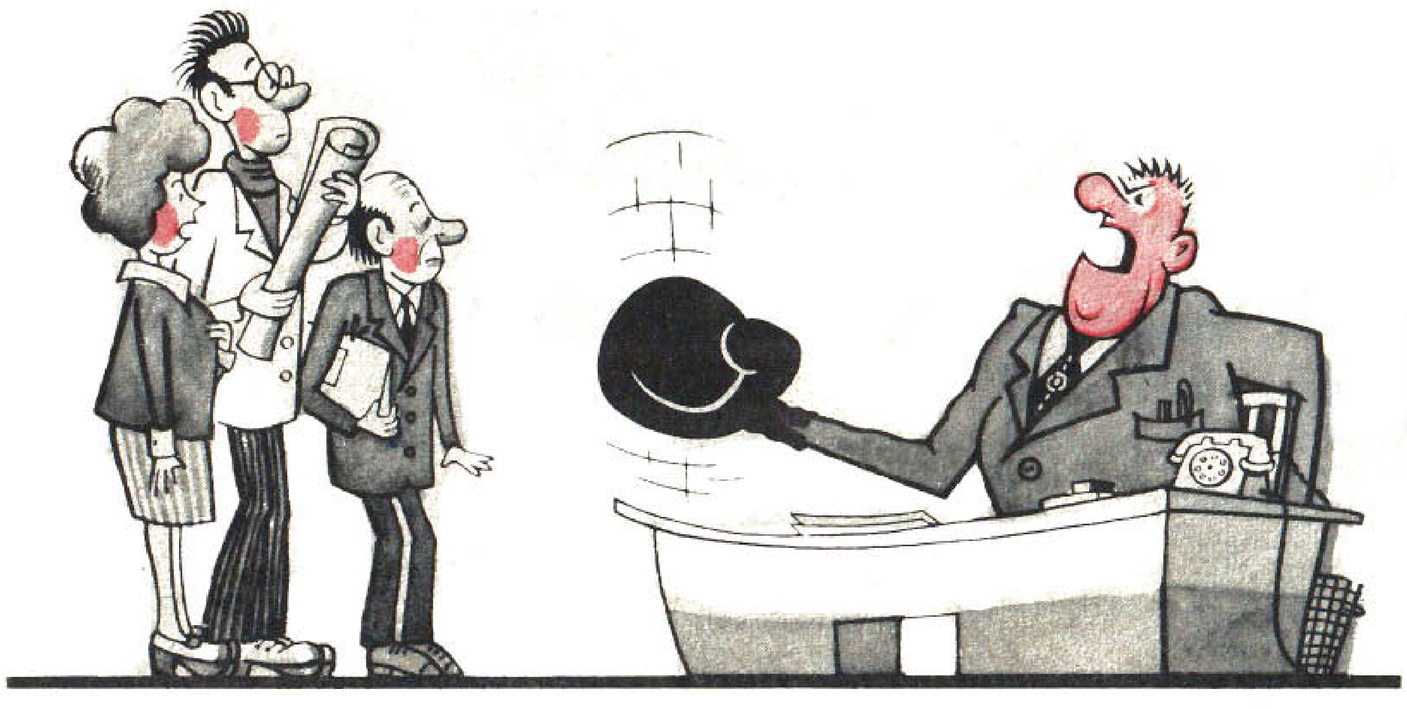

Модернізація.

Сусіда

ГУМОРЕСКА

Коли я, перебираючись у нову квартиру дістався на дев'ятий поверх з п'ятьма лантухами домашнього скарбу — ліфт ще не працював, — то мій сусіда вже був там. Він стояв біля дверей своєї квартири і міркував, куди б прилаштувати четвертий замок. Змахнувши з лоба піт, я підійшов до нього і подав руку.

— Бараболя.

Він недовірливо подивився на мене і, сховавши замок за спину, сказав:

— Гречка.

— Дуже приємно, — відказав я.

Сусіда здивовано глипнув на мене і запитав:

— А чого це вам приємно? Що я вам, Муслім Магомаєв чи Едіта П'єха?

— Ну, так прийнято.

— Ну, то й що з того, що прийнято. А може, я буду на вас анонімки писати чи запобіжники викручувати у вас?

Я зиркнув на те місце, де ті запобіжники повинні бути, і не знайшов їх.

— Ні, це не я, це хтось ще раніш. Можу вам позичити декілька.

«Добрий який, — подумав я, — викрутив, а тепер позичає. Він таки правий: приємного в цім знайомстві мало».

Коли я вранці відчинив двері, то побачив, що мій сусіда лаштує вже п'ятий замок.

— Доброго ранку, — привітався я.

— А чого це він добрий? — буркнув сусіда.

— Ну, так прийнято.

— Ото тільки й того, що прийнято. Вода з кранів не тече ні холодна, ні гаряча, а надворі ллє, як із відра. У вас стеля ще не тече?

— Ні, — кажу.

— Нічого, потече.

Приємний сусіда, нічого не сказав. З цією думкою поїхав я і на роботу.

А в обідню перерву зустрілися ми з ним у їдальні. Шукаючи вільне місце, я натрапив на свого сусіда, який вже почав нервувати, марно намагаючись вкусити закам'янілу печінку.

— Приємного вам апетиту, — розплився я в посмішці.

Він продовжував своє діло мовчки і зосереджено.

— Приємного вам апетиту, — сказав я голосніше.

Він відклав виделку і, недобре зиркнувши на мене, сказав:

— Ви що, мабуть, чекаєте, коли я скажу спасибі! А коли я кожному буду говорити «спасибі», то кінчу обідати десь надвечір. Скажете, що так прийнято? Та чхати я хотів на те, що прийнято.

Запивши свою промову компотом, він пішов геть. Справді, малоприємне знайомство, ще раз упевнився я.

Після роботи, видершись на дев'ятий поверх, я побачив, що мій сусіда сидить біля дверей своєї квартири.

— Добрий вечір, — забувши образи, привітався я.

— Ледве дихаєш, а кажеш «Добрий вечір»? Чим же він добрий?

— Як чим? Дощ перестав.

— Сюрприз, значить. А я ось загубив ключі від другого і п'ятого замків. Викликав слюсаря і ось чекаю.

— Довго доведеться чекати. Кепські ваші справи.

— А чого це довго? — насторожився сусід.

— Бо слюсар — це я. А в мене робочий день уже закінчився.

— Так ви слюсар, дуже приємно! — засяяв він, встаючи на рівні ноги.

— А чого це ви так зраділи, наче я Йосип Кобзон чи Софія Ротару?

— Ви, звичайно, мені допоможете, як сусіда сусіді?

— А чого це я буду вам допомагати після закінчення робочого дня?

— Ну, так прийнято.

— Ну то й що, що прийнято. Чхати я хотів на те, що прийнято.

Сусіда знітився і знову сів під дверима своєї квартири чекати початку мого робочого дня.

— Ну, гаразд, — подобрішав я, — зараз принесу інструмент.

Коли я відкрив останній замок, сусіда сказав, що він зараз же сідає за стіл і пише на радіо розповідь під заголовком «Герої живуть серед нас». Не знаю, чи написав він її, але вранці перший закричав «Доброго ранку, сусіде!»

Леонід РОМАЦ.

м. Миколаїв.

РОЗВІДНИЙ КЛЮЧ І ГАЙКА

БАЙКА

Дзенькнув Ключ блискучій Гайці:
— Покружляємо у танці?
Бачте, інколи годиться,
Ну, хоч трохи розгвинтиться,
Обійняв за грані-плечі:
— Мо', поженимось, до речі?
Одягну тебе я модно
В нікель, хром — у що завгодно.
Гайка зрушилась:
— Я згодна!..

Звабно повела плечем:
В загс подзенькала з Ключем...
Потім вслід Ключеві вила:
— Щоб тебе іржа поїла!
Ключ розвівся і — нема:
Іншу гайку обніма.

Що таїть: і поміж нами
Ще такі бувають драми!

Володимир ЧУБЕНКО.

ЗАЄЦЬ-САТИРИК

Написав про Лева байку в прозі.
...Переляк викачують ще й досі.

ХИТРА МУХА

Корові Муха ніжно промовляє:
— Відріж хвоста—тобі ж він заважає!

Микола СЛЬОЗКО.

м. Миколаїв.

КОЛИ ЗАПРОШЕННЮ НЕ РАДІ

— Чому це Заєць так раптово зблід?
— Він був запрошений до Лева на обід

НА ЗБОРАХ

— Чого під крісло ти заліз, Федоте?
— Тихіше, бач, я голосую проти

Володимир КОЗИР.

м. Черкаси.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— На цих добривах ми виростили не одного альпініста!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Чемпіони з бігу.

Зоофоризми

● *Носорогів водити за ніс небезпечно!*

● *Найчастіше Собака кусає того, хто його гладить.*

● *У П'явки єдина турбота — присмоктатися.*

● *Риба, що йде проти течії, — виходить на мілководдя.*

● *Благородного Оленя і плями прикрашають.*

● *— Апробую Деревину, — виправдовувався перед Дятлом Короїд.*

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Краснопільського району
Сумської області.

Мал. А. МАЛИСА

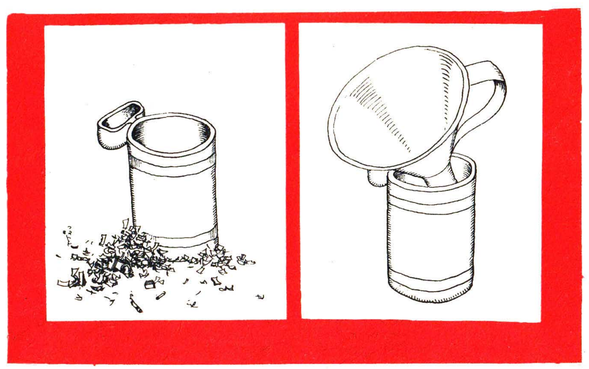

Без слів.

Театр Перця

Борис ПОЛІЩУК

ЗАКО-
ВИКА

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Павло.
Богдан.
Незнайомець.

Берег. Павло та Богдан роблять кладку. Вже поставили кілька стовпчиків і зверху лаштують дошки.

Павло. Все ж буде нашим жінкам ближче ходити на роботу.

Богдан. Звичайно. Ніби й невеличкий роблять гак, якихось п'ятсот метрів, а день за днем — он скільки набереться.

Павло. Таки чимало. П'ятсот туди та стільки ж назад. За місяць — тридцять кілометрів.

Богдан. Ого! Це вже не гак, а добре гачище. Як звідси аж до Вертіївки. Колись я добирався туди, то до вечора ледве дійшов.

Павло. Виходить, що наші жінки даремно б'ють ноги.

Богдан. Виходить.

Павло. Погано. Хіба ж вони у них залізні. Вистачає того ходіння біля хати й на роботі.

Богдан. А таки вистачає.

Павло. Нічого. Ось змайструємо кладку й відразу полегшає.

Богдан. Та й дітям буде ближче ходити до школи.

Павло. Через левади, як рукою подати.

Богдан. І нам по гриби сюдою зручніше.

Павло. Авжеж.

Богдан. З якого боку не подивись — потрібна кладка.

Павло. Ще й як потрібна. І роботи біля неї не так уже й багато.

Богдан. Покладемо широку, з поручнями, щоб зручно було ходити.

З'являється Незнайомець.

Незнайомець. Здорові будьте, хлопці!

Богдан. Доброго дня!

Павло. Здорові будьте й ви!

Незнайомець (виймає цигарку). Прикурити не знайдеться?

Богдан. Чом ні. (Дістає з кишені сірники). Будь ласка.

Незнайомець (прикурює, віддає сірники). Спасибі.

Богдан. Нема за що. Залишіть сірники собі, у нас є.

Незнайомець (ховає сірникки). Дякую. (Киває на кладку). Що це ви майструєте?

Павло. Кладку.

Богдан. Так буде найближче до тваринницьких ферм, до школи, в ліс по гриби.

Незнайомець. Вказівку, мабуть, хтось дав?

Богдан. Та ні.

Незнайомець. Ну, ну. Бувайте здорові, хлопці!

Богдан. Щасливо.

Незнайомець іде собі далі.

Богдан (чухає голову). М-да.

Павло. Що таке?

Богдан. Чого ж це він допитувався про вказівку?

Павло (знизує плечима). Хто його знає.

Богдан. І не сказав нічого.

Павло. Хоча б півслова. Пронунукав і пішов.

Богдан. А тобі й справді бригадир не наказував про кладку?

Павло. Ні.

Богдан. І мені ніхто не говорив.

Павло. М-да.

Богдан. Заковика.

Павло. Воно, як подумати, то отих п'ятсот метрів не так уже й багато пройтися.

Богдан. Та ще по свіжому повітрю. Одна насолода.

Павло. До того ж лікарі радять побільше ходити.

Богдан. Тож і нашим жінкам не зашкодить. Будуть здоровшими.

Павло. Я теж так думаю.

Богдан. Та й школярам корисно подихати на свіжому повітрі.

Павло. І розвивати ноги.

Богдан. А ми з тобою не так уже й часто буваємо в лісі.

Павло. Вряди-годи. Можна й греблею обійти.

Богдан. З якого боку не подивись — не потрібна кладка.

Павло. Зовсім не потрібна. Давай, мабуть, розберемо її.

Богдан. Давай. Якби ж була вказівка, тоді інша справа. А так...

Складають дошки.

Завіса

Не взяв!

Уперше (хоч кричи «ура»)
Не взяв Гаврило хабара.
Не взяв! І тут сказати слід,
Що брав до цього двадцять літ.

Хоч заробляв і так на хліб,
Та все ж він
гріб,
і гріб,
і гріб...
Й до хліба теж доволі мав,

Та — брав,
і брав,
і брав,
і брав...

А це не взяв (із-під пера
Не йде рядок цей) хабара!..
Оце встругнув! Не може буть!

Невже стає на чесну путь?
Чи мертва совість ожива?
Чудес же ніби не бува.
Ну ж і Гаврило! Чи ти ба!..

Але даремна ця хвальба.
Скажу, щоб в курсі ви були:
Не взяв, бо... просто не дали.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ДІЙШЛО

ГУМОРЕСКА

Що не кажіть, а вчителеві фізкультури таки найважче. Дивись, щоб не простудилося і не кашляло. Слідкуй, щоб часом не впало і чогонебудь не вивихнуло, не скрутило. Старайся, щоб фігуру не скривило, щоб... І тим «щоб» - ні кінця, ні краю.

Найнебезпечніша пора року — це перехід до зимового сезону. Воно собі думає, що надворі ще тепло. Вискакує розхристане, застуджується. А ти відповідай...

Зібрав їх одного разу і давай, думаю, проведу профілактику. А щоб узяло за живе, я на яскравих прикладах... З власного педагогічного і життєвого досвіду

— Діти, — кажу їм, починається зима. Пора ця дуже підступна і небезпечна. Саме тепер до людей пристають різні простудні хвороби.

Найстрашнішою серед них є менінгіт. Це — дуже важка і невиліковна хвороба. Якщо вже захворіє на менінгіт, то вмирає або на все життя лишається ідіотом. Третього, кажу їм, не буває.

Добре пам'ятаю (посилаюсь на пережите), був я таким, як оце ви, у восьмому чи дев'ятому класі. Ганяли ми з товаришем по вулиці без шапок і розхристані. Обидва захворіли на менінгіт... І що ви думаєте? Мій товариш помер...

Не можу вам передати як це здорово вплинуло на учнів.

Мов пошептало

На кожному уроці очей з мене не зводять — кожне слово, кожен мій рух ловлять.

Що то значить — живий переконливий приклад!

Іван КОЧАН.

Мал. Й. КОГАНА

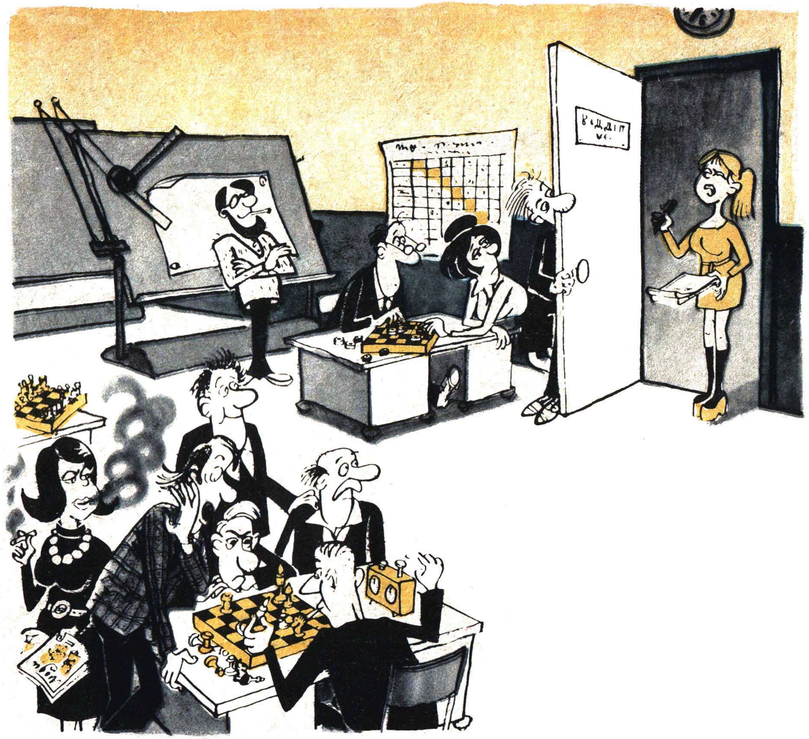

— Місцевком просить назвати для Дошки пошани кращого працівника з вашого відділу.

ПЕРЕТВОРИМО КОСМОС!

...Сідає **сонце** явору на плечі
натомленим щасливим **малюком.**
...Котом крадеться **місяць** за
паркани.
...По небу мчить кудлата тінь
собаки...
...І дуб **зірки виловлює** руками.

(Михайло ПРОНЬКО, збірка «Відлуння громів». Видавництво «Каменяр», Львів, 1975).

Не можу сонця більш терпіти:
Нехай по небі не блука!
Стягну на землю із орбіти,
Зроблю я з нього малюка.

Навіщо місяць нам на небі,
Старий, щербатий дідуган?
Котом його зробити треба
І вигнать к бісу за паркан!

І зорі виловлю, щоб чистим
Лишився космос наш, без зір.
Із них зроблю комусь намисто
Чи, може, гарний сувенір.

За сонцем не тужи, кохана:
Світить нам тінь собаки стане...

Микола ДМИТРІВ.

Селище Богородчани
Івано-Франківської області.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

РИБАЛЬСЬКА ПОРОДА

«В тебе ж флюс, —
Гукають люди, —
Роздуло усю щоку».
«Нє, — махнув комусь рукою,
Ловить знову дрижаки, —
Це не флюс! Це за щокою
Зранку грію черв'яки».

(Микола СОМ.
«Рибальський жарт»).

Прийшов кум до куми:
— На горох клюють соми?
— Нє! — гука сусід навпроти, —
Сом клює на... анекдоти!

В. БІЛЮК.

м. Олевськ
Житомирської області.

ВОЛОДИМИРОВЕ ВІНО

«Ярим трунком — аж по вінця:
яре жито, яра крівця,
яра бджілка, яра рута,
ярі пекло і спокута...
Ярослав! І Ярославна!
Русь преславна — яра здавна!
Із-під грунту, з яру, з ріні —
чи то зел,
чи слів яриння».

(В. КОЛОМІЄЦЬ. Журнал «Вітчизна». № 1. 1975 р.).

Від Ярила я почався,
з яру, з ріні, з ярини.
Хоч писати не навчався,
та не бачу тут вини.

Вже не час ходити в ясла,
не стачає яр-годин.
Хай сміється Переяслав,
в нього я — співець один.

Там ярує моя мрія,
а на серці — ярий сум.
Все на ярмарках яріє —
яре пиво, ярий глум.

У словах ряхтить яріння,
пестить вруна і зело.
У рядках моїх начиння
Яре віно розлило.

Не вгамую яру муку,
хоч той вірш — ні се, ні те...
Здам яріння я до друку.
може, ярось проросте.

Микола СИНГАЇВСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СОРОЧАЧЕ МИЛО

Мама послала Івасика до магазину. Прибіг він туди і каже продавщиці:

— Тьотю, дайте сорочачого мила!

— Чого-чого? — здивовано перепитала продавщиця.

— Сорочачого... мила, — розгублено повторив хлопчик.

Тьотя-продавець перебрала всі назви мила, бруски котрого лежали на полиці, але сорочачого не виявилось. Не могли пригадати такого і люди, що зайшли до магазину.

Івасик постояв хвильку і з сумом сказав:

— Як же тепер мені мама сорочку випере...

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

ІЛЬКОВА ГЕОГРАФІЯ

Географія в Ілька,
Я б сказав, — не в шані:
У Криму Дніпро шука,
Волгу — на Тянь-Шані.
І між тим, собі на горе,
Плута з Білим Чорне море.

УПАВ...

Борис ходив у ліс по хмиз,
А повні очі сліз приніс.
— Ти що, злякався хижака?
— Та ні, упав на їжака.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

ГОДИННИКИ

У майстерні чується шерех, якесь порипування, а потім іржаві голоси:

— Тільки так! Тільки ми точні! Тільки так! — твердять годинники.

А насправді лише двічі на добу вони показують точний час.

Адже годинники стоять!

Юрій ЯРМИШ.

УПЕРТА БУКВА

Маленька Оля не змовка:
Все вимовляє букву «К».
Сказать хотіла «коні»,
А в неї вийшло «тоні».
В городі ходить киця,
А Оля каже «тиця».
Маленька Оля не змовка,
Та не дається буква «К».
Просила тьотя Маша:
— Скажи-но, Олю,
«каша».
Мала копилить губу:
— Насипте мені супу!

Марія ЧЕПУРНА.

НОВА КНИЖКА

— Дивись, синку, яку я тобі новеньку книжку купила!

— Спасибі, мамо.

— Дивись же, не забрудни її!

— Добре, мамо, не хвилюйся: я до неї навіть не доторкнуся!..

ЗАГАДКА

— Мамо, — каже маленький Юрко, — якщо відгадаєш, скільки у моїй кишені горіхів, — обидва твої будуть!

ПО ГУДЗИКАХ

У шкільній роздягальні погасло світло.

— Тепер як ти впізнаєш своє пальто? — спитав Петько у Андрійка.

— По гудзиках.

— По гудзиках? Цікаво — які ж вони в тебе?

— А в мене їх зовсім немає.

ДОПИТЛИВИЙ

— Матвійку, —звернувся Мишко до приятеля, — чому ти так довго стоїш перед дзеркалом із заплющеними очима?

— Хочу побачити, який я, коли сплю...

С. БОРИСЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

І ЩАСТИТЬ ЖЕ ЛЮДЯМ

ГУМОРЕСКА

Звістка, про те, що мене премію-вав директор, бурхливо обговорювалась у нашому відділі.

— Дивно виходить, — сказав науковий співробітник Сусідушкін. — Усі ми одне діло робимо, над однією темою працюємо, тільки дяка різна.

— Везе ж людям, — зітхнув наймолодший працівник групи Понько.

— Уміти треба, — змовницьки підморгнув Хрумтій.

— Може, й нас навчиш, як це робиться, — глузливо запропонував старший групи Гуля.

— Повірте, для мене це теж несподіванка, — розгублено сказав я. — Тільки вчора з директором полаявся. Ніяк не чекав, що після вчорашньої розмови він мене преміює.

— Так ми тобі й повірили, — махнув рукою Сусідушкін.

— Казка для дорослих, — підтакнув Понько.

— Хоч би «Шампанського» купив, — ображено мовив Хрумтій.

— Хай сам і п'є своє «Шампанське» за здоров'я директора, — сказав Гуля.

Пристрасті зовсім розпалилися, коли на п'ятихвилинці директор назвав мене найздібнішим і найперспективнішим працівником відділу, в якого так і кипить робота.

— А у нас, значить, робота мерзне, — кинув дотеп Сусідушкін.

— Нам, взагалі, можна йти спати,— в тон йому мовив Понько.

— Згоден помінятися з ним місцями, хай очолює групу, коли такий розумний, — сказав Гуля.

— Може, йому ще й грамоту дадуть, — пожартував Хрумтій і сам зареготав.

Хрумтій як у воду дивився. Наступного дня директор зайшов у відділ і вручив мені грамоту за успіхи в науковій організації праці.

— Я не заслужив її, — пробував заперечити я. Та директор поплескав мене по плечу.

— Скромність прикрашає героя, — весело мовив він.

Коли директор вийшов, запала могильна тиша.

— Хочете, я цю грамоту порву? — запропонував я.

— Можеш собі дозволити таку витівку, бо переконаний, що одержиш нову, — зреагував Сусідушкін.

— А я ще з тобою в шахи грав! — пошкодував Гуля.

— Ніби ми дурніші за тебе, — мало не плакав Понько.

Два дні зі мною ніхто не розмовляв. Мене просто ігнорували. А коли в стінгазеті з'явилась стаття директора «На них рівняйте крок» з фейєрверком дифірамбів на мою адресу, Гуля не витримав:

— Може, ти нам поясниш, у чому саме ми маємо тебе наслідувати.

— Теж мені передовик!

— Підлабузник.

— Чужими руками жар загрібає! — навперебій заговорили Понько, Хрумтій і Сусідушкін.

Я кинувся до кабінету директора. Секретарка сказала, що він у тресті.

— Перекажіть йому, хай дасть мені спокій, — стиснувши кулаки, вигукнув я. — Інакше пошкодує!

Того ж дня по обіді на дошці об'яв з'явився наказ директора про те, що мені за сумлінне ставлення до роботи, за успіхи в труді дають безплатну туристську путівку.

Я зірвав цей наказ і на звороті написав заяву про звільнення.

— От бачите, — сказав директор, написавши резолюцію на заяві, — не хотіли добровільно піти з інституту, коли я вам пропонував? Довелося примусити!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ВТРАТИВ ПОВАГУ

ГУМОРЕСКА

Розмова йшла принципова, пряма, відверта. Так уміють говорити лише справжні мужчини, з'єднані спільною справою і однією метою.

Йому чесно висловили все, що про нього думають: що він уникає справи, підводить товаришів, спихає свої обов'язки на інших.

Він пробував виправдатися, бубонів щось про сім'ю, про дітей, про кволе здоров'я.

Йому слушно відказали, що у всіх сім'ї, у всіх діти і що не всі геркулеси, але ніхто, крім нього, не сачкує.

Він обіцяв пізніше, іншим разом виконати свою норму, але у відповідь бачив лише презирливі посмішки. Тут не вірили пустим обіцянкам, тут людину оцінювали не за словами, а за вчинками. Це був згуртований, міцний колектив, втратити повагу якого вважалося найстрашнішим. А він втратив. Його не поважали. Йому про це заявили прямо в очі.

Він зрозумів, що треба щось терміново зробити, щоб знову завоювати повагу своїх товаришів.

Він узяв себе в руки.

Він зібрав останні сили.

Він випив.

І його знову стали поважати.

Олександр КАНЕВСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А на чай?

ПОЧУВ

Серед білого дня злодій, утікаючи від юрби, вскочив у покої багатого купця. Не роздумуючи, він миттю шаснув за ікону божої матері.

А десь опівночі купець, перед тим як лягати спати, закляк навколішки перед іконою і зашепотів слова таємничої молитви:

— Боже, очисти мене і мого брата.

Несподівано з-за ікони до його вуха долинув глухий голос:

— Тебе я очищу, а брата — як встигну.

Надіслав В. ЦВЄТКОВ.

смт. Східниця
Львівської області.

На дрібні усмішки

УСЕ СОБІ

Зустрілися три подруги — продавщиці з різних магазинів.

П е р ш а (другій): — Як твій директор?

— Нічого собі.

Д р у г а (першій): — А твій?

— Так собі...

Т р е т я: — А наш — усе собі.

Надіслав С. А. ЧЕРЕПОВСЬКИЙ
із м. Іркутська.

ОЦЕ СОБАКА!

Після невдалого полювання мисливці розповідають про своїх собак.

— От у мене був пес, — каже один, — не встигну стрельнути, як він уже несе мені качку.

— То що, — каже другий, — мій собака перед тим, як принести, обскубе її, а потім уже в руки подасть.

Третій слухав, слухав, а далі й каже:

— Хіба це собаки! От у мене був собака, так собака. Як тільки стрельну та скажу йому «Шукай, Трезор!», він стає на задні лапи, оглянеться туди-сюди, а потім до мене: «Де ж вона, чорт би її забрав?»

Надіслав А. ІЛЬЯШЕНКО
із м. Черкас.

ТАКИЙ БАЗАР

Ходить, прицінюється до різних товарів на базарі покупець. Весь день так виходив, а потім став та й каже собі:

— Дивно, такий базар, а купити навіть огірка ні за що.

Надіслав Г. КУЧЕРЕНКО.

м. Бориспіль.
Київської області.

ГОСПОДАР

Одного разу полаявся чоловік з жінкою, та так, що вона схопила макогона — і до нього. Рятуючись від неї, він сховався під стіл.

А тут якраз сусід заходить до хати.

— Ти чого це, Петре, під столом сидиш?

— Я господар у хаті, де хочу, там і сиджу!

Надіслав М. КОСТІВ.

м. Миколаїв
Львівської області.

МІГ БИ...

Сидять два чоловіки в буфеті й випивають. Добряче випили, ось Данило Грицька й питає:

— Скажи мені, коли б ти випив ще одну склянку горілки, міг би працювати на молочній фермі?

Грицько відповідає:

— Міг би!

— А як ще одну?

— Міг би!

— А як ще одну? — запитує Данило.

Грицько подумав та й каже:

— Міг би, але тільки на свинофермі.

Надіслав А. ЧОРНОУС.

м. Коростень
Житомирської області.

Нотатки про їхні порядки

У МІНІСТЕРСЬКИХ КАФЕ

Італійці скаржаться, що державний апарат у них дуже неповоротний. Відомі випадки, коли деякі справи «солилися» у міністерських канцеляріях упродовж шести років, перш ніж їх остаточно розглядали і виносили відповідне рішення. І ось італійський щотижневик «Сеттіманале» послав своїх кореспондентів по міністерствах, щоб вони побачили власними очима, які люди там працюють, як вони вершать там діла. Газетярі розпочали свій рейд з міністерських кафе і їдалень — для цього у них були серйозні підстави. Спочатку кореспонденти тільки придивлялися. Вони виявили, що у міністерстві зовнішньої торгівлі кава втричі дорожча, ніж у інших. А смачно і дешево попоїсти можна в їдальнях міністерства сільського господарства. А найкращу каву, та ще й з дешевим і смачним лікером, можна випити у міністерстві торговельного флоту. Чиновники цього міністерства так люблять свою їдальню, що службові кабінети навколо неї завжди порожні, всі сидять у їдальні. Деякі чиновники забігають сюди разів з п'ятнадцять на день. Та кореспонденти побачили і друге життя міністерських кафе. Вони виявили, що чиновники приходять у їдальню не тільки пообідати чи напитись кави. Саме тут, пише «Сеттіманале», вирішуються питання, причому швидко і без зайвого бюрократизму. Звісно, тоді, коли прохачі пригощають чиновників. Ну, а той, хто не знає «правил», марно ходить по кабінетах...

МОЛИТВА ПО-НОРВЕЗЬКОМУ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

НАТО нав'язує Норвегії свої послуги по так званій «охороні» її нафти. (Із газет).

— Охорони нас, боже, від такої охорони!..

І сміх і гріх

БЛОШИНИЙ КОНФЛІКТ

У ставках, за якими погано наглядають, водяться водяні блохи. Багато їх і у ставку, що знаходиться у місті Лаатцен біля Ганновера (ФРН). І хто має акваріуми, ловить тих бліх, щоб годувати ними золотих рибок. Та якось це неподобство помітили міські чиновники. Вони одразу ж зробили висновки: ставок належить місту, блохи, звичайно, теж, а всілякі хитруни безкоштовно користуються міською власністю. Заборонити! Хай вносять гроші за бліх у міську касу! Власники акваріумів звернулися до суду. Суд виніс рішення: блохи — міське майно, отже, всі можуть їх ловити. Міські чиновники обурилися: як же це так — виходить, блохи не наші!! Не віддамо! Блошиний конфлікт буде тепер розглядати ландтаг — вища влада землі Ганновер.

ЗАЗДАЛЕГІДЬ

Новий вид послуг пропонує одна адвокатська контора у Лос-Анджелесі, яка спеціалізувалася на справах по розлученню. Одразу ж після весілля молода пара може на дуже вигідних умовах, з великою знижкою, внести гроші за можливе майбутнє розлучення.

ХОЧ-НЕ-ХОЧ, А НЯВКАЙ

Декан Уорчестерського коледжу при Оксфордському університеті в Англії дуже любить свого собаку Флінта і не хоче розставатися з ним. А правила коледжу забороняють тримати собак... Рада професорів коледжу винесла соломонове рішення: вважати Флінта... котом.

НІС — ЯК РІЧ

У Люні (Франція) розглядалася в суді досить незвичайна справа. Один водопровідник вимагав від своєї колишньої коханки велику грошову компенсацію: під час чергової сварки вона відрізала кінчик його носа. Здивований суддя спитав: «А чому ви одразу не звернулися до лікаря! Тепер хірурги роблять такі чудеса, ваш ніс одразу ж пришили б на місце». Водопровідник відповів: «Уявіть собі, така сама ідея з'явилася тоді і в мене. Але коли нас привели до поліції, сержант, який писав протокол, сказав: «Кінчик носа — це речовий доказ, і він повинен бути прикладений до справи».

БЕТОНОМІШАЛКА І МУЗИКА

«Індустріальною симфонією у модерному стилі» приголомшив Рой Джеррез жюрі на змаганні композиторів у Марселі. Симфонія Джерреза виконувалася на таких «музичних інструментах»: одна бетономішалка, один компресор разом з відбійним молотком і чотири кувалди різних розмірів. Жюрі виявилося занадто нервовим і не спромоглося вислухати цей «видатний твір» до кінця: через тринадцять хвилин усі його члени порозбігалися. Та Джерезу все ж таки присудили премію «за найкращу музичну інтерпретацію жахливого і жорстокого оточуючого середовища».

МОЖЕ, Й ВИВЕДУТЬ

У місті Нейсс на Рейні (ФРН) вже довгий час триває боротьба між муніципалітетом і власниками собак. Муніципалітет вимагає, щоб власники собак платили за них встановлений законом податок, а власники роблять вигляд, що нічого не чули. Кінець кінцем муніципалітет наказав усім своїм службовцям і листоношам, щоб вони занотовували собаче гавкання скрізь, де його почують, і таким чином виявляли всіх хатніх собак. Товариство власників собак Нейсса реагувало на цю акцію дуже активно: собак почали дресирувати так, щоб вони рота не розкривали. Більше того, товариство має намір вивести таку породу собак, щоб вони взагалі ніколи не гавкали.

НЕЗНАЧНА ЗАМІНА

Численні гості, які були запрошені на весілля Енн Гудсон у Колумбусі (штат Огайо, США), одержали раптом таку телеграму від нареченої: «Викресліть, будь ласка, на запрошенні ім'я і прізвище жениха «Кліф Барнес» і замість нього впишіть «Генрі Хоуп». Місце і час весільної церемонії залишаються ті ж самі».

ЛИСТОНОШІ РОЗВАЖАЮТЬСЯ

Жителі італійського міста Асті поблизу Туріна дивувалися, чому вони так рідко одержують листи. Один детектив-любитель розкрив цю таємницю. Він побачив трьох міських листонош у лісочку поблизу міста за грою в карти. З недоставлених листів вони розвели невелике багаття і грілися біля нього.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Тс-с!.. Лікар прописав йому цілковитий спокій...

СПРЕСОВАНІ РЯДКИ

● *Люди не боги, можливо, лише тому, що здатні на більше.*

● *Сивина — ознака старості, борода — молодості.*

● *Чим дрібніша душа, тим легше їй забігти у п'ятки.*

● *Примітка до Кримінального кодексу: «Людина, що задушила в собі міщанина, до судової відповідальності не притягується».*

● *У ревнивої дружини навіть любов до природи викликає підозру.*

● *Удача — особа меркантильна: вона завжди приходить до тих, у кого щось є за душею.*

● *І лаврові вінки інколи здобувають по знайомству.*

Ц. МЕЛАМЕД.

м. Рига.

Чудеса в решеті

І ПОСІЯЛИ, І ПОСАДИЛИ...

Вийшли в поле косарі
Косить ранком на зорі.
(Народна пісня).

На початку 1975 року Первомайське лісництво Каховського лісгоспу уклало договір із трьома господарствами Верхньорогачицького району Херсонської області на посадку полезахисних смуг. Колгоспи «Перемога», «Аврора» та імені Т. Г. Шевченка виділили для цього доброго діла понад сім гектарів землі. Стали чекати весни. І ось тільки-но пригріло сонечко й защебетали ластівки, як

Виїхали з трьох колгоспів
Хлопці-орачі.
А з сівалками за ними —
Хлопці-сіячі.

Одне слово, поорали й посіяли. Але — чи вказівки не отримали, чи забули — прихопили і земельку, виділену під лісосмуги.

А за кілька днів, коли ще дужче пригріло сонечко і ще веселіше защебетали ластівки, на засіяну ячменем майбутню лісосмугу

Вийшли дружно із піснями
Хлопці-лісники,
Повстромляли-посадили
Саджанців рядки.

Сходив ячмінь. Росли й саджанці акації. Ячмінь швидше й активніше, бо лісники — чи не мали вказівки, чи забули, — але не прокультивували майбутньої лісосмуги.

А незабаром, коли дзвінко запідпадьомкали перепели й засвистіли ховрахи, —

Виїхали з трьох колгоспів
Хлопці-косарі,
Викосили усе чисто
Рано на зорі.
Працювали, як годиться,
Аж гуло кругом...
Акації полягли всі
З ячменем разом.

Одне слово, завдано чималих матеріальних збитків (3830 крб.), а хто в цьому винен — чи лісництво, чи згадані колгоспи — так досі ніхто й не розібрався.

П. БАБЕНКО.
І. ДЖЕРЯ.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

Бездара — гість без подарунка.
Гусар — хлопчик, що пасе гусей.
Замучений — обсипаний мукою.
Красень — маляр.
Лінотип — ледар.

Я. БРАНИЦЬКИЙ.
м. Кривий Ріг.

НЕ ТАКА

Красуню на телеекрані
Уздрів Овсій і з язика
Жбурля: — Гарненьке личко,
Таню.
А ти у мене — не така!

Зліта на сцені балерина,
Немов метелик навесні.
А в нього аж холоне спина:
— Таку би лялечку мені!

Од звуків ніжного сопрано
Овсій блаженно зомліва:
— Ото співа чиясь кохана!
А ти — не вмієш так співать!

З усім сумна дружина згодна:
Співать не вміє — не секрет,
Повненька, в личку мало вроди,
Не зробить зроду пірует;

Чутливе серце заздрість крає,
І не спада на думку їй:
Не Тихонов. Не Есамбаєв.
І не Гнатюк її Овсій!

Емілія САТАЛКІНА.

●

СЕРЙОЗНА ПЕРЕШКОДА

— Чом не женишся? — у Петі
Друг Микола запитав.—
Ти ж, здається на прикметі
Вже давно когось там мав.
— Мав одну, що звалась Зіна,
Непогана, на мій смак...
В гаражі автомашина,
Батько має особняк...
— Так чому ж ти втратив Зіну?
В чому справа? Говори!
— Та на ту автомашину,—
Ще, крім неї, три сестри.

Любов ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка
Добровеличківського району
Кіровоградської області.

МОЛОЧНІ БРАТИ

ГУМОРЕСКА

Ніколи б ми не взялися за перо, якби не бездушність нашої нової касирки.

За професією ми — ковалі. Робота у нас шкідлива. І ми маємо право на спеціальне харчування. А його, як відомо, молоком видають.

Ну, кому воно до смаку, — ті задоволені. Наприклад, наш знайомий з ливарного цеху Іван Супрун міг би видудлити цілий молоковоз. Він дієтник. А у нашій бригаді всі здорові.

Зрозуміло, талони на молоко ми отримуємо регулярно. За традицією в кінці місяця йдемо у нашу робітничу їдальню. Там касиркою була у нас тітка Віра. Дуже душевна жінка. Ми їй талони — вона нам гроші.

Отих грошей ми ніколи не рахували і не ділили. Гуртом ішли в гастроном, потім назад у їдальню. І завжди так дружно, як молочні брати.

А тепер усе пішло чортійзна-як. Тітка Віра пішла на пенсію, а замість неї прислали якусь молоденьку. Так вона нашої традиції не шанує. Кожного обіду усіх силою почала молоком поїти.

З цим питанням ми уже зверталися і до юрисконсульта, але поки що нічого не добилися. Так що ми ось уже майже два місяці без спеціального харчування.

А хіба ж це правильно?

За дорученням ковалів
Андрій ЖЛУКТА.
Переклад з білоруської

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

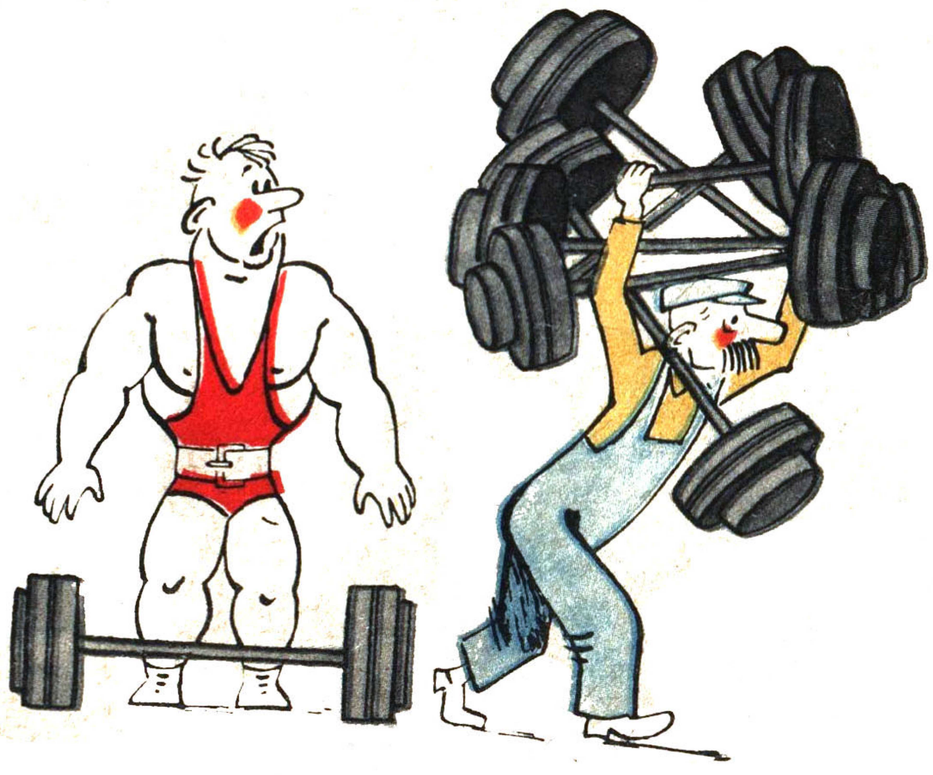

Без слів.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

ЗА СУМІСНИЦТВОМ

Ще в серпні 1973 року Кам'янська дільнична лікарня (Рокитнівський район) здала Ровенській майстерні по ремонту медичної апаратури Львівського міжобласного управління «Медтехніка» несправну бормашину. Вона й досі там. Її все «ремонтують». А от кам'янським жителям, які потребують лікування, зуби поки що місцева бабка-знахарка замовляє. Так би мовити, за сумісництвом.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

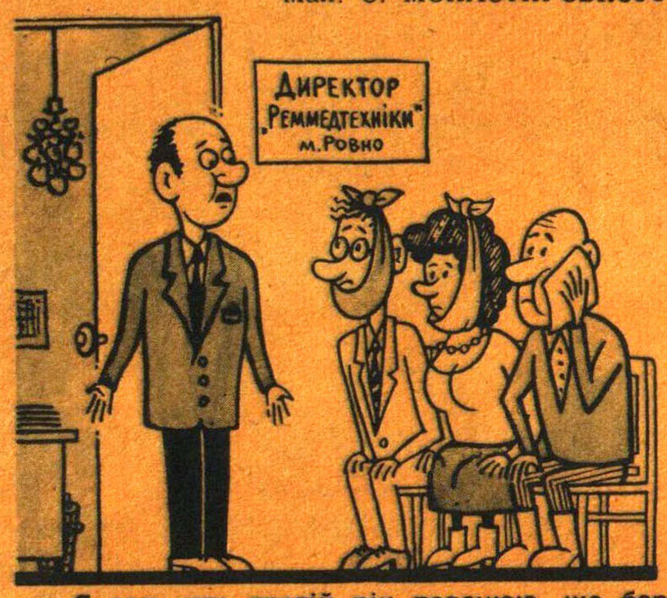

— Я вам уже третій рік пояснюю, що бормашина ще ремонтується.

ЗАБУВ ПРО ЗИМУ

Ці слова стосуються директора Городоцького комбінату побутових послуг т. Воробля, який забув заздалегідь відремонтувати котельню в побуткомбінаті села Чорниводи (Хмельниччина).

Внаслідок цього у селі через холоднечу не працюють лазня, швейна майстерня, перукарня, фотоательє.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Останній знімок у Чорниводському фотоательє.

ЗА ЗРІДЖЕНИМ ГРАФІКОМ

Чернівецька та Ровенська газостанції, які зобов'язані забезпечувати зрідженим газом жителів Теребовлянського району (Тернопільщина), доставляють його з великими перебоями.

Мал. И. КОГАНА

— Ждала, ждала газу та й мусила керогаз купити.

Живе у нас на Вінниччині і має постійну прописку в обласній газеті «Вінницька правда» твоя названа сестриця — Перчиця. Проперчила вона якось керівників нашого села та колгоспу за те, що людям у нас помитися ніде: у сільській лазні... розмістили шовкопрядів. Подіяла критика: сам секретар Могилів-Подільського міськкому партії (тепер він у нас — голова райвиконкому) С. Темчишин відповів Перчиці, що шовкопрядів із лазні виселено та що «спільними зусиллями колгоспників і робітників міжколгоспної будівельної організації ремонт приміщення наближається до завершення».

Було це 25 квітня минулого року. Та насправді героїчні зусилля будівельників обмежились тим, що вони аж у середині жовтня спромоглися покласти на стелю залізобетонні плити. Тоді сільські мешканці засукали рукави та й самі той ремонт «до завершення наблизили». Але все-таки не завершили. Бо тепер там залишилися тільки такі роботи, які потребують спеціалістів. А спеціалісти — щось не дуже квапляться...

От і вирішили ми, Перче, ще й тобі про свою лазню написати. Цікаво, що то тепер відповість тобі товариш Темчишин? Дуже кортить дізнатися. А також помитися. У лазні, а не у ночвах.

В. ГОГУНЕЦЬ.

с. Суботівка
Могилів-Подільського району
на Вінниччині.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кожна пора року має свої загальновідомі прикмети. Наприклад, жовтіє і облітає листя — значить, надворі осінь.

А от у Новоукраїнському районі є своя, особлива прикмета осені. Як тільки побачиш, що перед воротями контори «Заготскотвідгодівля» вишикувалася довжелезна черга громадян із кролями у мішках, корзинах і просто під пахвою, — вважай, що почався не тільки сезон здачі кролів, а й листопад. А зникне черга тільки тоді, коли квітень прийде.

Можеш бути спокійним, Перче, прикмета це точна, перевірена роками. Щосезону, правда, працівники контори «Заготскотвідгодівля» обіцяють вжити заходів, щоб кролівники мали змогу своєчасно здати кролів, але то лише обіцянки-цяцянки.

В. РУБАН,
житель села Приют Новоукраїнського району.

Кіровоградська область.

Ти знаєш, де раки зимують? Приблизно, кажеш? А я можу те місце точно назвати: на станції Дрогобич Львівської залізниці. Як я про це довідався? Випадково.

Наше заводоуправління будкераміки виготовляє дренажні трубки, що до зарізу потрібні багатьом організаціям. Але виготовити — це не все. Їх треба ще й відправити. Нашому підприємству заплановано певну кількість залізничних вагонів, а керівництво станції Дрогобич повинно ритмічно подавати їх під навантаження. Але, певно, т. Підгурський забув, що означає слово «ритмічно», бо частенько наші вантажники два дні сидять без діла, а на третій підкинуть нам два вагони, хоч потрібно утроє більше. Та й вагони ті доброго слова не варті. Залізничники постійно забувають або відремонтувати їх, або помити після перевезення худоби. А одного разу додумалися подати вагон з-під отрутохімікатів.

Поскаржилися ми в санстанцію. Завантажувати його суворо заборонили.

— Ах, так! — сказав начальник станції т. Підгурський. — Скаржитися надумали? Ну, я вам покажу, де раки зимують.

І показує. Через це ми днюємо й ночуємо на станції. Досить сказати, що, приміром, я за три місяці «заробив» тридцять відгулів. Маю, так би мовити, досить часу, щоб всю зиму тих раків ловити.

Й. ГЛАДКИЙ,
інженер заводоуправління будкераміки.

Львівська область.

Мал. В. ФРУМГАРЦА

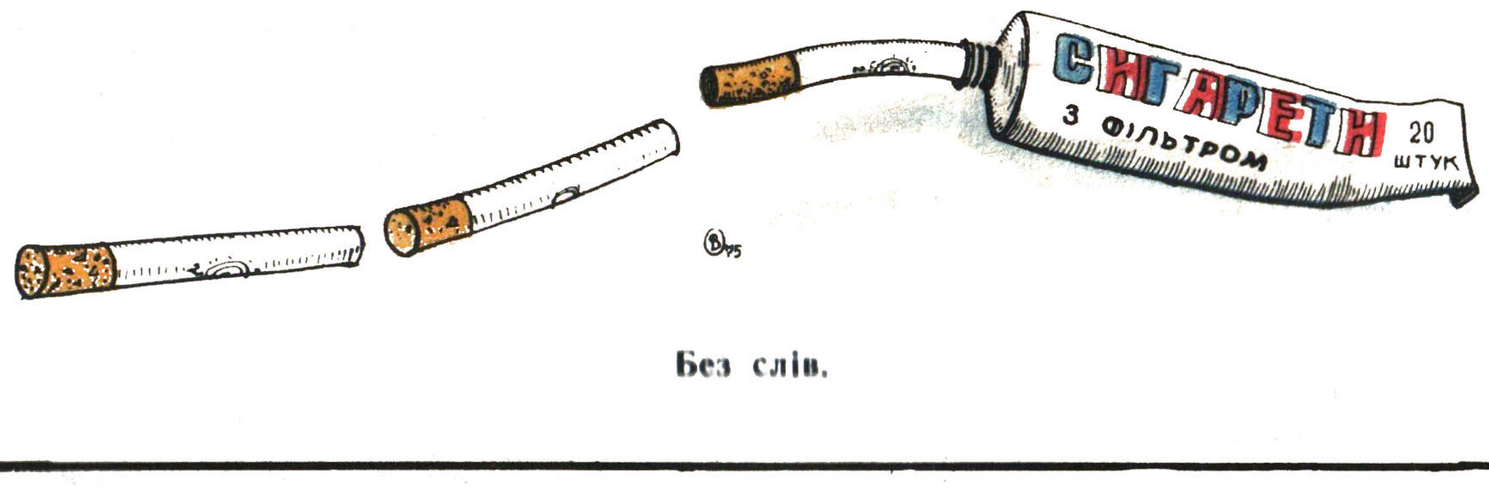

Без слів.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«ОБ'ЯВА
Сьогодні в клубі
Остання крадіж
За рахунок колгоспу».

Надіслав Л. БАРСУКОВ.

* * *

«Слухали: Кіномеханіка Мотайло В. говорив, що кіно крутять систематично неякісно, але глядачів мало».

Надіслав Л. ФЕДОРЕНКО.

* * *

«Комбикормову заводу требуються висококваліфіковані робітники, можна без спеціальності.

Дирекція».

Надіслав Г. ДОБУШЕВСЬКИЙ.

* * *

«Слухали: акт на списання 410 кг бензину з підзвіту Шолохова який 8 місяців не зливався. При вимірюванні виявилося 410 кг води.

Ухвалили: 410 кг бензину списати».

Надіслав О. ТВЕРДОХЛІБ.

* * *

«ОБ'ЯСНІТІЛНА

11 июня я достовав запчасті до трактора трактор стояв не ісправний достаюця запчасті знаїте як тому могорич тому гроши я также випив зними грам сто пятдесят якраз був обідній пиририв приїхав луценко сказав денисенку хаї напише об'яснітілну чого він був випивший во время роботи

От я й написав».

Надіслав М. ВОЛИНЕЦЬ.

* * *

«Я его не узнала бо не виділа его морди так как вона була укрита патлами нової моди. Його треба вкоротити».

(З пояснювальної записки).
Надіслала Л. КРЕХОВЕЦЬ.

* * *

«ЖАЛОБА

Я ни согласен што моя травма домашняя. Коли я перелазив чирис забор то я упав на тіріторію з-да, а как я умудрілся з переломаной ногой перелізти чирис забор сам не пойму, так как ні дохадя до автобузной звалился од болі де міня потхватили 2 ДНД — думали пяний, а потом дотащілі до больніцы. Прошу установіть што моя травма проізводствена, так как я упав на кучу редукторов».

Надіслав В. КАШАНКОВ.

* * *

«ОБ'ЯВА

Продається корова. Рижа. 4 дойки. Сіно тоже продається. Хороше тільки без вил».

Надіслав С. ЧУРИЛІН.

* * *

«Кушнір Іл. М. вулиця Горького (робітник ДОКУ) тримає табун гусей і ними згодовує хліб, що купують в магазинах міста».

Надіслав І. ГАВРИЛЮК.

* * *

«Слухали Акт: Про загибель бичка по причині не виходу на роботу т. Зайчука К. Р.

Ухвалили: В зв'язку з тим, що Зайчук К. Р. не має больнічного уплотити йому за голову».

Надіслав Д. ГАНЦЯК.

ВЕСЕЛИЙ ОБ'ЄКТИВ

Старе і нове.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «На винос і на розлив...» — так називалася замітка, надрукована у № 14 журналу за 1975 рік, в якій повідомлялося про те, що у продуктовому магазині Дунаєвецького коопторгу біля арматурного заводу асортимент продуктів завжди бідний, зате вином торгують жваво.

Начальник управління заготівель Хмельницької облспоживспілки тов. Майданюк повідомив, що торгувати вином у згаданому магазині заборонено. Вжито заходів до поліпшення торгівлі овочами й фруктами у цьому та в інших магазинах Дунаєвецького міськкоопторгу.

★ У тому ж номері журналу було вміщено листа жителів вулиці Андріївської м. Кіровограда, в якому вони скаржились на незадовільну роботу водопроводу.

Як повідомив заступник голови виконкому Кіровоградської міськради тов. К. М. Черевко, водопровід у цьому районі закільцьовано, що дало змогу постачати населенню воду цілодобово.

★ Працівники пожежної охорони селища Городниця надіслали редакції листа про те, що на місцевому фарфоровому заводі є лише одне водоймище, звідки на випадок пожежі можна брати воду, але до нього навіть наблизитись не можна: навколо гори брухту.

Цього листа було опубліковано у «Перці» № 14 за 1975 рік.

Заступник голови виконкому Житомирської облради тов. І. Г. Нероденко повідомив редакцію, що усю територію навколо протипожежного водозабору очищено від брухту та зроблено зручний під'їзд для протипожежного автотранспорту.

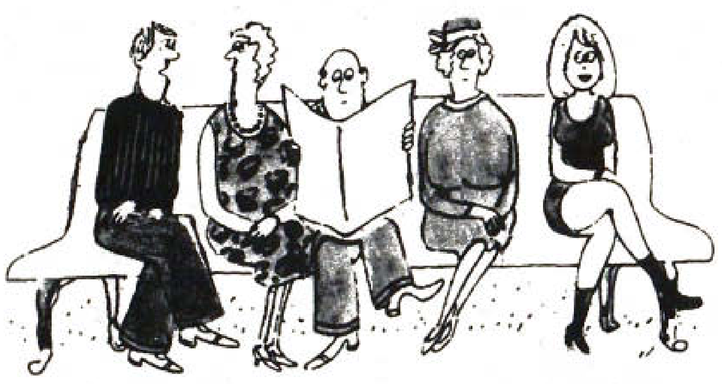

— Я вас кохаю, передайте далі...

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «ПАНЧ» — Лондон, «ШТЕРН» — Гамбург, «УРЗІКА» — Бухарест, «ПАВЛІХА» — Любляна.

— Чи не могли б ви відімкнути мою блискавку?

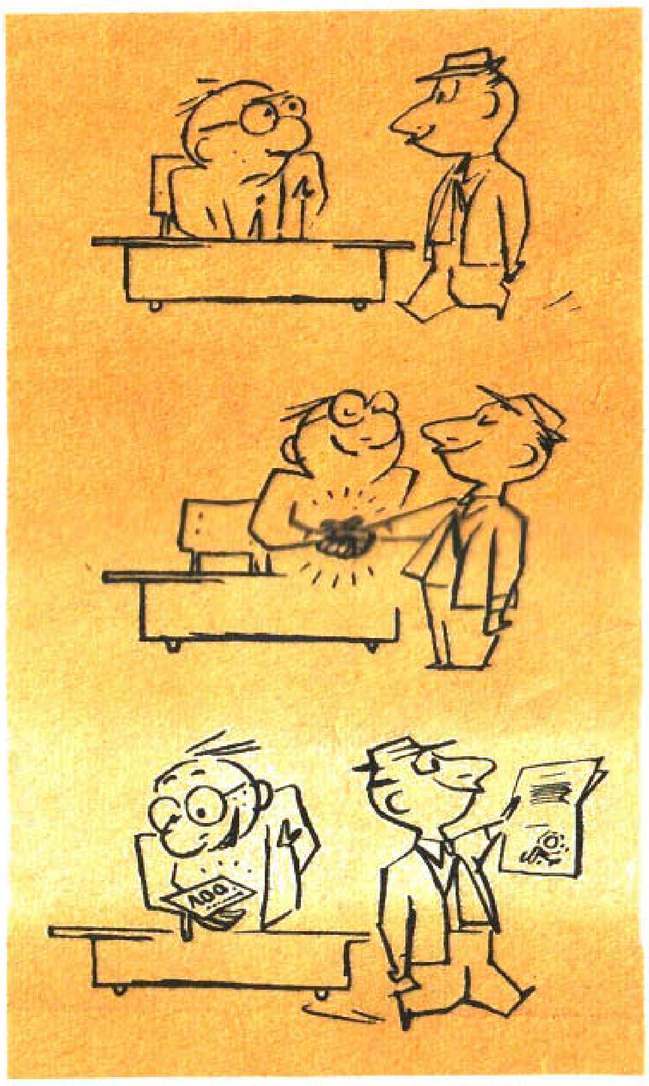

Без слів.

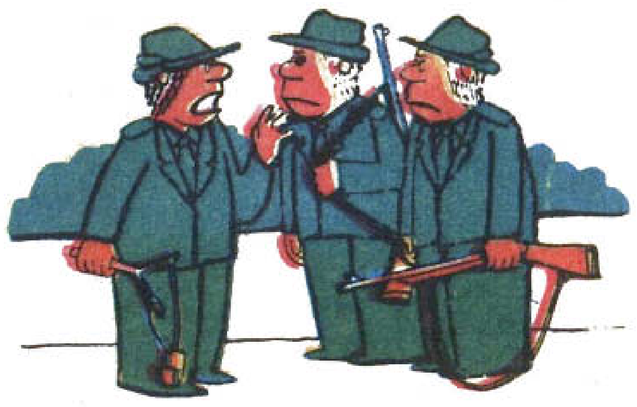

— А моя жінка рушницю заховала.

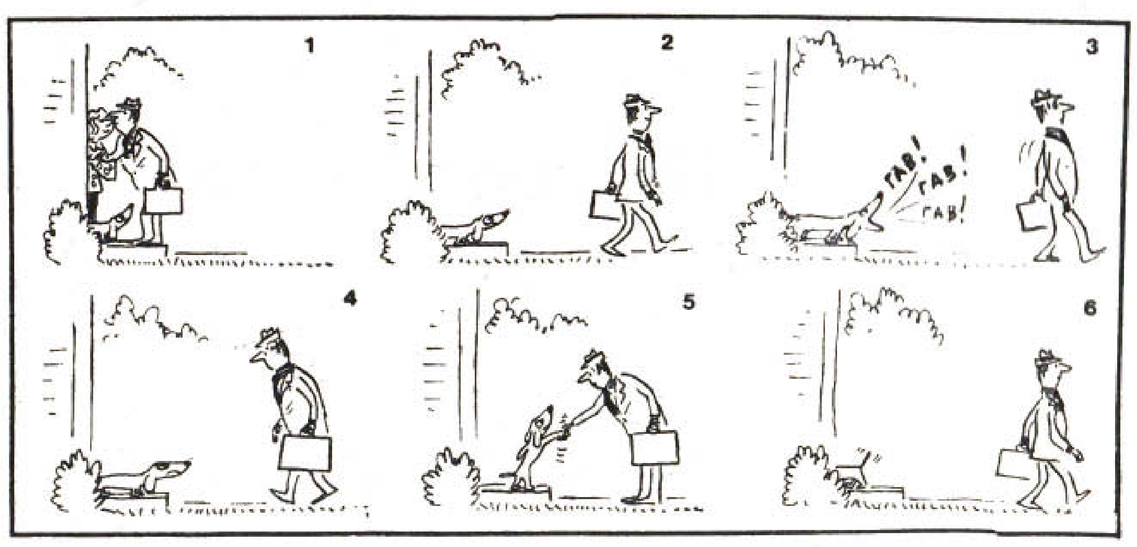

Без слів.

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 3 (973) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Здано до набору 31. XII. 1975 р. Підписано до друку 16. I. 1976 р. БФ 01529. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0194. Тираж 2 850 000 прим.

Отсканировал О.ЛЕСКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
HTTP://PEREC-UA.LIVEJOURNAL.COM/

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Індекс 74393

Зв'язали.